

בהעלותך חי"ח שיחה ד'

לפי רבי, שסובר שפסח שני הוא רגל בפני עצמו, שלא רק שיש לאדם הזדמנות למלא את חיוב הקרבת הקרבן אלא יש לו את הענין בשלימות, שמביא את הקרבן בזמנו.

ידוע פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר ש"פסח שני ענינו עס איז ניטא קיין פארפאלן, מען קען אלמאל פאריכטן כו". והנה, לכאורה לשון זה מתאים לפי הדיעות שפסח שני הוא תשלומין או תקנתא לראשון, אך לכאורה אין זה מתאים לפי ההלכה, כרבי, שפסח שני הוא רגל בפני עצמו.

והביאור: שאדרבה דוקא לפי רבי מוגדש פתגם זה עוד יותר. דהנה, לפי רבי, לא רק שישנו חיוב להקריב בי"ד מפני שעל האדם לתקן את מה שהחסיר, אלא שיום י"ד הוא רגל בפני עצמו ואז הוא זמן הקרבת הפסח (למי שלא הקריב בפסח ראשון). ונמצא שלא רק שיש לאדם הזדמנות למלא את חיוב הקרבת הקרבן אלא יש לו את הענין בשלימות, שמביא את הקרבן בזמנו. וזהו הביאור בגר שנתגייר בין פסח ראשון לפסח שני, שהחיוב להקריב בפסח שני הוא מפני שאז הוא זמן הקרבת הפסח כנ"ל.

והנה, בתשלומים ישנם ב' פירושים: (א) השלמת החסר, (ב) ולשון שלימות. וב' פירושים אלו שייכים זה לזה, דאם האדם יכול לבוא לשלימות, אזי מחוייב הוא בזה ואם אינו מגיע לשלימות זו הרי זה חיסרון. ואם כן השגת השלימות היא מילוי החיסרון.

וההוראה: הפצת היהדות הוא לכאורה הידור מצוה ושלימות נוספת, ואם כן יכול האדם לחשוב שאין בזה הכרח (ובמילא אין צריך זריזות בזה) כל כך. ועל זה הוא ההוראה שיתכן שזהו הסיבה שירדה נשמתו לעולם הזה, ואם כן לולא שלימות זו חסר לו העיקר.